

Programa de mà

No cal ser budista per creure de manera empírica que, igual que les vacances compartides poden acabar amb amistats de la infantesa i que la convivència apaga la passió més tòrrida, les il·lusions són, fatalment, causa de grans desencisos.

En Jaume Sisa i un servidor poc humil, plens d'entusiasme ens vam proposar fer un espectacle amb una única limitació: que la nostra amistat no quedés perjudicada.

Fer un espectacle —per a què enganyar-los—, no l'hem fet, però donar o muntar un espectacle, crec que ho hem aconseguit. Això sí, incomplint l'únic compromís adquirit, perquè la nostra amistat ha mort de manera natural, és a dir, víctima de la il·lusió, i com a fatal conseqüència ha nascut la còlera i l'odi entre nosaltres. I per la meva banda els asseguro que no exagero gens ni mica.

«Per què no has plegat?», em pregunten els fans irreductibles. Doncs per fracassar rotundament i que la merda l'esquitxi a ell. No m'importa morir com un *bonzo* si comparteixo les cendres amb el màxim exponent del cantautor *cantamanyanes*.

I també —per a què amagar-ho— per obligació. Ja saben: quan falla la devoció comença l'obligació i, per a sorpresa meva, m'he descobert com a home de paraula. Obeir, creure, en definitiva, ser esclau de la meua paraula, m'estalvia molts problemes, (sobretot amb la justícia), perquè amb el rotllo de l'obediència i la bona educació, el que em demana el cos no és drogar-me sinó assassinar el company d'escenari i maleir el malaurat dia que el senyor Sisa em va proposar: «Escolta, Flavià, per què no fem un espectacle?»

Carles Flavià

• • •

Això és ben bé una proposta metateatral: no sabem cap a on s'encamina. Si sortim del teatre tot resta obert i si, a més a més, desapareix la quarta paret es fa difícil tancar res. A partir d'aquí hem anat navegant de manera improvisada i autosorprenent-nos a cada pas. Dins de l'olla hi hem abocat tot allò que de l'olla sortia.

Un dia era nostàlgia del Paral·lel i l'endemà ens venia de gust dramatitzar. De cop trobàvem a faltar un tercer element o *elementa* i ho discutíem fins al punt de reduir el diàleg a monòleg patafísic. Volíem fer riure però que se'ns prengués seriosament. Al final em sembla que no sabem el que hem parit. Tampoc sabem si ho arribarem a representar. Però per si un cas, tenim una mena de compromís amb una sala per a una data concreta.

Llàstima, tan bé que anàvem...

Jaume Sisa.

P.D.: Portaré la guitarra, a veure què passa...

• • •

SISA: Ho vas fer molt bé. Ara, a mi em sembla que el monòleg té més risc que el sermó, perquè com que el públic passa per taquilla, et poden xiular; en canvi a la parròquia, com que no paguen...

FLAVIÀ: No paguen a les esglésies *xungues* o de barri, però vés a casar-te a Santa Maria del Mar i veuràs com t'afaiten...

SISA: Què ho dius, perquè passen el *cepillo*?

FLAVIÀ: No, no! Això no va a percentatge. Hi ha un preu fix, van a catxet.

SISA: Avui en dia tenen una competència que no s'esperaven: tots els que surten a la tele de matinada (els del tarot, els de la bola de vidre...).

FLAVIÀ: I a l'àmbit més científic, els psicoanalistes van substituir els confessors. El client va deixar d'agenollar-se i es va estirar al divan. Va morir com a pecador i va néixer com a malalt.

SISA: I a la vessant pública, els cantautors van ocupar el lloc dels predicadors.

FLAVIÀ: I tant! Hi ha algun cantautor que sembla mos-

sèn de parròquia. Penja l'anorac a la sagristia i es concentra al camerino. Es vesteix...

SISA: (*Continua*) ... surt a l'escenari i des de l'altar dóna la benvinguda als parroquians. Se seu a la trona, afina la guitarra acompanyat d'un grup d'escolanets amb campanetes i comença a cantar «Kumbaià, Déu meu, Kumbaià».

FLAVIÀ: Entre cançó i cançó, va llençant proclames de justícia i llibertat que culminen en un sermó reivindicatiu que el públic celebra fervorosament amb encenedors, ciris i fins i tot, bengales, mentre tots junts, extasiats, canten en pro d'un món nou.

SISA: S'emocionen, s'abracen, criden consignes, es donen la pau i tot plegat s'acaba entre ovacions i un repartiment general d'hòsties on, curiosament, tothom surt content i esperançat, fins al punt que els més fanàtics, els fans, formen una cua per rebre l'autògraf o la benedicció de l'artista. I pobre de tu que no els atenguis! O que no et deixis fer una foto amb el mòbil, amb la dona i el nen! Ui, si no els fas cas, ho tens malament... El fan, quan ho és de veritat, considera que l'has d'escoltar, atendre i complaure perquè et té posat en un altar.

FLAVIÀ: És que els cantautors us queixen de tot i viviu de puta mare.

SISA: No tan bé com els capellans i encara ploreu més...

FLAVIÀ: I quan no teniu actuacions, aneu a mendicar subvencions a tots els Departaments de Cultura que es fan i es desfan.

SISA: Nosaltres hem d'anar a Cultura, però a vosaltres no us cal perquè ja us paga directament el govern.

FLAVIÀ: No et queixis tant, que no fas més que queixar-te tot el dia!

SISA: Mira, en primer lloc, jo em queixo *perquè vull* i, a més, perquè queixar-se és el millor del món, l'expressió de la màxima felicitat, la posició més còmoda a la vida, el mecanisme més fàcil per no afrontar cap responsabilitat. La culpa sempre la tenen els altres: el públic, els crítics, la competència, les discogràfiques, la indústria cultural, els polítics, els mitjans, els internautes... Tothom menys un mateix. El fracàs queda totalment justificat: l'univers conspira contra tu. Un se sap un geni, ple de talent, però el món no et comprèn i, així, gràcies a Déu, sempre hi ha motius per queixar-se.

FLAVIÀ: La queixa et protegeix de l'èxit, perquè el triomf fa por. Has vist la pel·lícula d'en Sordi *Un verano en Capri*?

SISA: No.

FLAVIÀ: Tu què vas a veure, *La guerra de les galàxies*?

SISA: Jo vaig a veure *Bambi*.

FLAVIÀ: Però la *Bambi* porno. (*Continua parlant de la pel·lícula d'en Sordi*) Doncs hi ha un tio gran, com tu...

SISA: (*L'interromp*) ...o com tu.

FLAVIÀ: Bé, com nosaltres. (*I continua*)... que està entrotllat amb una xavaleta jove. Ella vol que visquin junts, però ell, no, perquè té por que un dia marxi i el deixi. L'èxit et fa volar i tens pànic a fotre't una hòstia. L'èxit et fa únic, escollit pels déus, i això enganxa, encara que faci por estar sol allà dalt. Et fa mal escoltar: «Ara no el veig per la televisió. Encara canta?». La veritat, però, és que per triomfar s'ha de pensar molt. I no miro a ningú, però a la gent no li agrada treballar.

SISA: Què vols dir, que a mi no m'agrada pensar? (*Fa un gest exagerat amb les mans*)

FLAVIÀ: Ni a tu, ni a mi, ni a ningú de la sala. Mira quines mans que tens! Cap durícia! Són ben bé mans d'artista. Si tu mateix m'ho has explicat: al teu pare ja no li agradava pensar.

SISA: Amb el meu pare no t'hi fiquis que era un senyor. No va trepitjar mai una platja ni una sala de ball.

FLAVIÀ: Però tu sí que anaves a guipar a les platges i a ballar.

SISA: Home, a ballar, si no hi ha més remei...

FLAVIÀ: No t'ofenguis, però és que fa tres mesos que hem d'entregar l'obra a la Generalitat i, encara, no hem fotut res.